יהודהי

אין אידיש

גליון שבועי לגילוי אור הגשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

הלימוד היומי בספרי חסידות

לשבוע הבעל"ט
ספה"ק מאור עינים (מטות)

יום	מד"ה
ראשון	ולכך בכל מצוה
שני	ואז בכל דבר שיראה
שלישי	כאמור אצלינו על מה שאמרו
רביעי	ויסכימו כל הד' יסודות
חמישי	וזהו וידבר משה אל ראשי עד ד"ה במדרש רבה ומקנה רב

צו באקומען אינדערהיים דעם חודש'ליכן קונטרס ערשטע חודש האלב פרייז, רופט 1624-243-848

פרשת וישלח תשפ"ז / גליון ר"ז

מערכת "קול דודי"

א וועלט פון לייכטיגע חסידישע שמועסן

ארץ אמעריקע
605.313.6695

ארץ ענגלאנד
033.0551.7811

אין ארץ ישראל
035.100.200

להרגיש גר חנוכה: מ'הייבט אן מיט
שיעורי הכנה לחנוכה
מיט המשפיעים החשובים שליט"א
אין 'קול דודי היכל' הטרבוי נישער 1

חסיד'יש נעריעדט

א חסידי'שע דערהער פון די פרשה אויף למעשה

געלט איז אלעס

דער יצר הרע וואלט דיר ביים זוינקל... ער וואלט נאר אז דו זאלסט אנקומען אין א געגנט וועלכע רופט זיך 'געלט'. דאלט איז ער מצליח אריינצוכאפן אסאך שטארקע לייבן...

"פַּעַם אַחַת הָיְתָה גְּזֵרָה עַל שׁוֹנְאֵי יִשְׂרָאֵל בְּמַלְכוּת צָרְפַת, עַל יְדֵי עֲלִילָה הַיְדוּעָה, וְנָטְעוּ חַכְמֵי הַדּוֹר אֶל הַמֶּלֶךְ לְבַקֵּשׁ מִלְּפָנָיו שֶׁיְּרָאֶה שֶׁיִּתּוַדֶּע לוֹ הֶעָנְיָן שֶׁאֵין יִשְׂרָאֵל חַיָּבִים בָּזֶה (אז מען לייגט נישט אריין קיין בלוט אין די מצות). וְהַשָּׂטָן הַמֶּלֶךְ שֶׁיִּשְׁתַּדֵּל שֶׁיִּתּוַדֶּע לוֹ הֶעָנְיָן עַל יְדֵי הַגְּבוֹר שֶׁבַּגִּבּוֹרִים, וְהוּא הַמָּמוֹן (דער מלך האט געמיינט מרמז צו זיין, אז ער וואלט אויף שוחד געלט...), הוּא הַמִּתְגַּבֵּר עַל כָּל הַגִּבּוֹרִים וּמַשְׁחִית אֶת כָּל וְכוּ', וְכָל כְּלֵי הַזַּמָּן וְקָטָטוֹת וּמְרִיבוֹת וְחָרְבָנוֹת בָּא עַל יְדֵי זֶה".

מיט אט דער ווירקליכער פאסירונג מאלט אויס דער 'בני יששכר' (מאמרי חודש ניסן, מאמר ד', דרך הרמז) א בילד וו וויי דער כח פון געלט גייט, אז ער איז דער גרעסטער גבור וועלכער זיגט אלעמאל; וו די וועלט זאגט: **געלט איז אלעס.** עס איז כמעט נישטא אויף דער וועלט א זאך, וואס דו קענסט עס נישט באקומען דורך געלט, אמאל דורך אסאך געלט און אמאל דורך נאכמער געלט, אבער ענדע וועסטו אנקומען דערצו. און דערפאר, אויב איז זיין געלט נישט קיין אויסגעהאלטן געלט - ליגט דערין אלע עבירות שבעולם! ווייל געלט איז דער 'בכח' פון אלעס.

דא איז ער בעל הבית!

דער 'בני יששכר' איז דארט מסביר, אז נאכליופן געלט האט שייכות מיטן ענין פונעם איסור צו עסן דעם גיד הנשה. "עַל זֶה הֶעָנְיָן רוֹמֵז אִסּוּר גִּיד הַנָּשֶׁה, אֲשֶׁר בָּזֶה הַגִּיד הוּא כֹּחַ הַיְּרֵכַיִם הַמַּעֲמִידִין הַגּוּף, וְכֹחַ הַהִתְגַּבְּרוּת בְּהִשְׁתַּדְּלוּת מְמֻקָּם בְּעִנְיְנֵי מַשָּׂא וּמַתָּן, הִתְגַּבְּרוּת בְּשִׂרְקִים וּרְחוֹבוֹת וְיָמִים וּנְהָרוֹת לְהַשִּׂיג מָמוֹן וְנִכְסִים, יוֹדְעִים לֹא יִשְׁקֹט וְלֵילָה לֹא יָנוּחַ לְהַתֵּר וּבְאִסּוּר, וְכָל הָעֲבֵרוֹת בָּאִים מִזֶּה.

"עֶשְׂרָה עֻנָּשִׁים הֵם בְּגִיד הַנָּשֶׁה, מוֹרֶה עַל עֶשְׂרָה דְּבָרִים הַמִּתְעַפְּשִׁים בְּהִשְׁתַּדְּלוּת הַנִּמְצָרִין בְּעִנְיְנֵי הַמָּעוֹת מְרִבִּית הוֹן, וְהֵם: גֶּזֶל, גְּנֵבָה, גְּזֵלָה, נְטִירָה, שְׁבוּעַת שֶׁקֶר, קְנָאָה, שִׂנְאָה, בְּטוּל תּוֹרָה, שְׁפִיכוּת דָּמִים, בְּטוּל תְּשׁוּבָה - וְהוּא לָקוּחַ מִסִּפְרֵי רַבּוֹתֵינוּ" (ווי עס שרייבט, מיינט ער דא דעם 'ריקאנטי' וועלכער שרייבט, אז די צען קליינע אדערלעך פונעם 'גיד הנשה' איז קעגן די צען כוחות הטומאה).

קומט אויס: נאכליופן געלט איז א פלאץ וואו דער יצר הרע איז דארט שטארקער וו סי וואו. און אזוי שרייבט דער בני יששכר וויי טער: "הִם"מ נִגַּע בְּכַף יֶרֶךְ יַעֲקֹב. הֵינוּ 'וַיַּרְא כִּי לֹא יָכֹל לוֹ', הֵינוּ: תַּלְמִידֵי חֲכָמִים הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה - לֹא יָכוֹל לָהֶם, 'וַיִּגַּע בְּכַף יַרְכוֹ' - רֶמֶז עַל הָעוֹסְקִים בְּמִרְבִּית הִשְׁתַּדְּלוּת הַהוֹן בַּמֶּה עָשָׂה וּמַתָּן הָעֲצוּם בַּהֶתֵּר וּבְאִסּוּר, הִנֵּה יָכוֹל לָהֶם. כִּי בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים עַל יְדֵי זֶה בָּאִים לָכָל הָעֲבֵרוֹת, וּלְכָלוּי הַזַּמָּן - מִבְּחִר שֶׁבַּמְּצָאִים בָּעוֹלָם הַזֶּה".

דער יצר הרע האט שוין אזויפיל מאל פרובירט מיט דיר, אבער עס איז אים נישט געגאנגען. נו, דו מיינסט אז ער האט אויפגעגעבן אויף דיר? עה, וואס עפעס? ער ווארט דיר ביים קאָרנער... ער ווארט נאר אז דו זאלסט אנקומען אין א געגנט וועלכע רופט זיך 'געלט'. דארט איז ער בעל הבית און דארט איז ער מצליח אריינצוכאפן אסאך שטארקע לייבן... ווי נאר דו וועסט זיין פארנומען נאכצולויפן דעם דאלער - וועט ער שוין טרעפן דעם וועג דיר אריינצוכאפן! און אויסער דעם, וועסטו דאך אלעמאל זיין 'פארנומען', און נישט האבן קיין צייט צו טראכטן רואיג. נו אויב אזוי, איז שוין דער יצר הרע נישט באזארגט מער... אט דאס איז דער פנימיות פונעם איסור צו עסן גיד הנשה.

נאר אמונה

פרעגט זיך א שאלה: מיר זענען דאך מחויב צו טון 'השתדלות'! מיר קענען זיך דאך נישט ארויסדריין פון אונזער התחייבות וואס מיר האבן זיך אונטערגענומען אין דער כתובה אויסצוהאלטן אונזער הויז געזונד! נו, וויאזוי זאלן מיר נישט פארכאפט ווערן אינעם נעץ פונעם יצר הרע?

ברענגט דער 'בני יששכר' אריין דא דעם מחלוקת רמב"ם און ראב"ד (הלכות קרבן פסח פ"י ה"א) לגבי די הלכה פון בראטן דעם 'גיד הנשה' צוזאמען מיטן 'קרבן הפסח'. שיטת הרמב"ם (וואס אזוי פסק'ענען מיר לענינו) איז: מען מעג עס בראטן צוזאמען! און כאטש עס גייט דאך אריין א טעם פונעם 'שומן גיד הנשה' - פסק'נט ער אז דאס איז נישט אסור מן התורה, און אין אזא פאל האבן עס די חז"ל אויך נישט געוואלט.

לענינינו מיינט דאס: קרבן פסח וויזט אויף אמונה אין 'השגחה פרטית' (ווי ער ברענגט פונעם רד"ל, אז 'מצה' וויזט אויף מציאת ה', 'פסח' אויף השגחה פרטית, און 'מרור' אויף תורת ה'). אויב בשעת וועז דו בראטסט זיך אין השגחה פרטית, טוסטו 'השתדלות' פאר פרנסה - איז עס מותר. "פֶּסַח מוֹרֶה עַל הַהַשְׁגָּחָה בְּפָרָטִים... לְאַפּוֹקֵי מֵאוֹתָן הָאוֹמְרִים עֲזֹב הַשֵּׁם אֶת הָאָרֶץ וְאֵינוֹ מַשְׁגִּיחַ בַּעֲשָׂלִים, וְהַמָּה נִמְשָׁרִים כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וּכְסִילֵיהֶם - עַל כֵּן לָקְחוּ אֶת הַטָּלֶה שֶׁהוּא רֹאשׁ הַמַּזָּלוֹת הַמְּנַהֲגִים בָּעֶבֶד, וְלָקְחוּהוּ לְשֵׁמוֹ יִתְבָּרַךְ וְזָרְקוּ אֶת דָּמוֹ שֶׁהוּא כֹּחוֹ לְשֵׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, לוֹמַר שֵׁאֵין לְשׁוּם מַזָּל וְהַנְהָגָה כֹּחַ מִבַּלְעֲדֵי הַשָּׁגָחָתוֹ וְכֹחוֹ וְשִׁפְעוֹ".

אזא השתדלות וואס מען טוט צוזאמען מיט אמונה אין השגחה פרטית - איז אן אנדערע סארט השתדלות. ווייל דער מענטש איז קלאר אז "הָאָדָם לֹא יוֹסִיף בְּרֹב הִשְׁתַּדְּלוּת וְלֹא יִגְרַע בְּמִעוּט הִשְׁתַּדְּלוּת, רַק בְּהִשְׁתַּדְּלוּת הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת כָּל הַמְּרֻבֶּה הֲרֵי זֶה מְשֻׁבָּח". וויפיל מעגסטו זיין פארנומען מיט עגלט? אזויפיל וויפיל דו ביסט דורכגענומען מיט אמונה אין השגחה פרטית! אזויפיל וויפיל דו ווייסט אז נישט דער 'השתדלות' ברענגט דאס געלט, נאר דער אויבערשטער גיבט געלט - וויפיל ער ווייל געבן.

אויב האסטו אט די אמונה - מעגסטו בראטן דעם 'גיד הנשה' און אפילו עסן דעם שמאלץ דערפון. ווייל "הַשָּׂטָן הַמֶּלֶךְ שֶׁבּוֹ הוּא נֶאֱבָק עִם הַקָּרְבָּן לְשֵׁם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, הֵינוּ הַדָּבָר הַמַּכְהֶה שֶׁבּוֹ, הֵינוּ הַהִשְׁתַּדְּלוּת הַמְּעוּט עַל פִּי דִּרְכֵי הַתּוֹרָה. הִנֵּה גָּהֵם מְנַהֵג דֶּרֶךְ אֶרֶץ וְיַעֲשֶׂה תּוֹרָתוֹ קֶבַע וּמַלַּאכְתּוֹ עֲרַאי וְיַעֲשֶׂה וְיַצְלִיחַ, בֵּין וְהִתְבּוֹנַן" (שיטת הראב"ד איז ווי רבי שמעון בן יוחאי וועלכער האט בכלל נישט געטון גארנישט פאר פרנסה).

פארערעט דעם 'שורש'

וואס איז דער שורש צו אלע אומגליקן און פראבלעמען וואס געלט ברענגט? פארוואס וועלט דער מענטש פארנומען טאג און נאכט, אָן קיין מינוט 'שוב הדעת'? וויל ער געדענקט נישט די אמונה אין השגחה פרטית! ער געדענקט נישט אז דער אויבערשטער איז דער וועלכער גיבט געלט, און אז די השתדלות וועט גארנישט אויסמאכן - נישט אויף 'מער' און נישט אויף 'ווייניגער'! השתדלות איז דער נאמען פונעם 'גערים' וואס דער אויבערשטער וויל מיר זאלן שפילן...

לאמיר טראכטן מיט אמונה: וויאזוי וואלט געווען, טאמער דער אויבערשטער וואלט אונז נישט געהייסן טון השתדלות, נאר יעדער וואלט באקומען דאס גאנצע געלט - וויפיל דער אויבערשטער וויל אים געבן - דירעקט אין זיין באנק קאנטע - אן גארנישט טון. ווי משוגע וואלטן מיר אנגעקוקט, אויב איינער גייט און ארבעט שווער צו מאכן א פאָר דאלערס... מען וואלט נישט געקענט אויפהערן צו לאכן פון אזא נארישן וויץ... ער ארבעט און שוויצט, פאר גארנישט... ער באקומט גארנישט דערפאר...

לאמיר זיך אויפווועקן פון אונזער שלאף און טראכטן - לויטן היינטיגן מצב וואס מיר האבן יא באקומען א חובת השתדלות: ווי נאריש איז איינער וועלכער איז 'מרבה' אין השתדלות! ער איז גארנישט אנדערש ווי דעם ינעניגן משוגענער פון וועמען מיר האבן פריער אזוי געלאכט... ער ארבעט זיך איבער 'איבער די מאס', פאר גארנישט... ער באקומט גארנישט דערפאר... און דעריבער איז אזוי וויכטיג, איידער מען ארבעט אויף 'השתדלות' - צו ארבעטן אויף 'אמונה בהשגחה פרטית'. וויייל אויב מען איז נישט קלאר - קען מען אריינפאלן אין איבריגע 'יגיעה לריק'... דער יצר הרע קען אים אזוי שנעל אריינכאפן אינעם 'גיד הנשה' וועלכער רופט זיך 'געלט'.

לאמיר חזר'ן: דער אויבערשטער גיבט מיר אלסדינג! ער פירט מיין לעבן - צו אלע פיטשעווקעס! און ער דארף נישט מיין הילף, ער קען זיך אליינס אן עצה געבן... ער האט נאר געגעבן אין דער זייט א חיוב פון טון 'השתדלות'. אבער איך בין באמת 'יוצא' דעם חיוב מיט א כזית אדער כביצה... איך טוה 'עפעס' השתדלות, און איך ווארף זיך אריין אין אמונה און בטחון, וואוסנדיג אז מיין פרנסה איז פארזיכערט פונעם אויבערשטנ'ס בריייטע האנט כביכול.

די תשוקה מאכט פריליך

וויאזוי קען זיין אז מ'גלוסט צו א געוויסע זאך אן קיין סוף, און וויי גרעסער די תשוקה אלץ מער שפירט מען א שמחה? • און וויאזוי ברענגט מען די תשוקה?

משפיע: גוט מארגן, אברהם יצחק.

אברהם יצחק: א גוט מארגן. כ'מוז זאגן אז זייט אונזער שמועס לעצטע וואך, בין איך שטארק פארטראכט...

משפיע: ס'בלייבט ביים טראכטן, אדער ס'ברענגט עפעס תוצאות?

אברהם יצחק: אוודאי ברענגט עס תוצאות. שטארקע תוצאות. די שמועס האט געמאכט א מורא'דיגע איינדרוק אויף מיר, ס'האט מיר אנגעצינדן אסאך געפילן פון 'תשוקה'. אויפאמאל האב איך געכאפט אז אויסער אלע עבודות און מצוות וואס מיר דארפן טון, דארף אונזער הארץ אויך לעכצן צום אויבערשטן.

משפיע: פונקט אזוי. און נישט נאר א תשוקה, נאר מיר רעדן פון א כלליות'דיגע בילד וואס מיר דארפן האבן אויך אין גאנץ עבודת ה'. מיר דארפן דערהערן אז די ציל פון אלעס מסביר זיין. לאמיר דיר זעבן א לעבעדיגע ביישפיל וואס דו קענסט זען אין די וועלט ארום דיר, און פון דעם וועסטו פארשטיין אז ס'איז דא אזא סארט 'תשוקה' אויף די וועלט. דערפון וועסטו קענען מאכן א 'היקש' - וויאזוי ס'זעט אויס די אמת'ע תשוקה פון א אידן'ס נשמה צו זיין טאטן אין הימל.

טראכט אריין וועסטו זען, אז די גאנצע וועלט לויפט נאך געלט. יעדער ארבעט און טראכט און פרובירט אויפצוקומען מיט וועגן וויאזוי צו מאכן וואס מער געלט. די גאנצע וועלט איז אין א געיעג נאכדעם, און וועט ס'האט מער דערפון לויפט עס נאך מער נאך... ס'שטייט שוין אין פסוק: "אוהב כסף לא ישבע כסף". מענטשן ארבעטן שווער, מ'זאמלט זיך איין וואס מער געלט - און נאך אלץ איז מען נאכנישט רואיג. מ'איז נאך אלץ פארנומען וויאזוי מ'קען מאכן נאך געלט און נאך געלט... וואס איז פשט דערפון? וועלן מ'זאל נעמען א מענטש וואס האט פארדינט אפאר מיליאן דאלער לעצטע יאר און אים פרעגן "וואס פעלט דיר יעצט? פארוואס ביסטו נאך אלץ נישט רואיג? פארוואס טראכט דיין קאפ נאך אלץ נאר וויאזוי דו קענסט מאכן מער געלט?" וועט ער עס נישט קענען מסביר זיין, כאטש דאס איז די מציאות וויאזוי ער פירט זיין לעבן. ער האט אן ענדלאזע תשוקה צו געלט, און אפגעזען וויפיל ער פארדינט - שפירט ער נאך אלץ אז דאס איז אלעס גארנישט אנטקעגן וואס ער 'וויל' פארדינען.

אברהם יצחק: אבער ס'איז פשוט נישט נארמאל אזוי צו לעבן! כ'וויים אז די וועלט ארבעט אזוי, אבער כ'מיין אז יעדער וועט מסכים זיין אז ס'איז נישט נארמאל...

משפיע: ביסט גערעכט. די אלע מענטשן זענען געוויס א רחמנות... אבער פארוואס טאקע איז עס נישט נארמאל? וויייל ס'האט נישט קיין פשט צו מאכן פון געלט א 'ווירדע' פאר זיך! ס'איז נארישס אריסצוקוקן בלויז אויף געלט! די גאנצע מטרה פון געלט איז **כדי אנצוקומען צו א געוויסע זאך**, וואס אין בעסטן פאל איז עס אז דער מענטש זאל דורכדעם קענען ערפילן זיינע אלע געברויכן און זיין רואיג און זיך נישט דארפן זארגן אויף סיי וואס. אבער אויב דאס געלט וואס ער האט געמאכט ברענגט אים נישט אט די אריסגעקוקטע רואיגקייט, נאר פארקערט; וואס מער געלט ער האט, אלץ מער איז ער איינגעשפאנט צו מאכן מער - קומט אויס אז דאס געלט האט נישט ערפילט דעם ציל! ס'האט אים נאר געברענגט מער דאגות און אים צוריקגעהאלטן פון טון די אמת'ע זאכן וואס זיין נשמה דארף.

אברהם יצחק: שוין, ס'איז נישט נארמאל. אבער וואס וויל דער משפיע זאגן דערמיט?

> **פונקט פארקערט, וואס מער א מענטש איז זיך משתוקק צום אויבערשטן, וועלט ער מער פול מיט שמחת החיים און אן אמת'ע, רוחניות'דיגע תענוג**

תשוקה איז 'חיות', לעבהאפט

משפיע: כ'האב געוצט די ביישפיל כדי דיר צו וועיזן וויאזוי א מציאות פון 'תשוקה' זעט אויס. דעמט דא א מענטש וואס איז זיך משתוקק צו עפעס ממש אן קיין סוף, זיין ווילן צו געלט ווייסט נישט פון קיין גרענץ, און דאס ברענגט ער זאל זיין פארנומען טאג און נאכט דערמיט, אין די צייט וואס אפגעזען וויפיל ער מאכט איז ער נאך אלץ נישט צופרידן מיט זיך. נאר וואס? מ'רעדט דא פון א פאנטאזירטע תשוקה, א פאלשע תשוקה פון 'תאוות הממון'. אט די תשוקה האט עכט נישט קיין זינען, און דעריבער וועט ס'ליגט אינגאנצן דערין פארלירט זיין רוחניות'דיגע און גשמיות'דיגע לעבן אויף איינמאל. אבער פארט קענען מיר זיך אפלערנען דערפון וויאזוי ס'דארף אויסזען אונזערע תשוקות צום אויבערשטן.

טאקע דערפאר האב איך דיר געבראכט דעם ביישפיל אלס "זה לעומת זה", וויייל **דא זעט מען וויאזוי א מענטש וואס האט א תשוקה זעט אויס.** ער איז זיך נישט 'מסתפק במועט', ער זוכט נישט צו 'יוצא זיין', נאר ער וויל האבן וואס מער. דאס אז ער האט מער פון זיינע חברים וועט אים בכלל נישט בארואיגן. פארוואס? וויייל ער האט אן ענדלאזע תשוקה דערצו! און פונקט אזוי דארף אויסזען אונזער תשוקה צו קירבת ה'. קירבת ה' האט נישט קיין גבול - וויייל אויך דער אויבערשטער האט נישט קיין גבול - און וואס מער מ'דערנענטערט זיך צו אים, אלץ מער זעט מען און מ'פארשטייט ווי שטארק ער איז בלי גבול.

אברהם יצחק: אבער לויט דעם ביישפיל, קומט אויס אז אזא גרויסע תשוקה מאכט אז דער מענטש זאל קיינמאל נישט זיין צופרידן. נו, אזא תשוקה קען דאך אינגאנצן צונעמען א מענטש'ס שמחת החיים! ס'לייגט זיך מיר נישט אויפן שכל אז דער אויבערשטער וויל אז אזוי זאל אויסזען אונזער עבודת ה'...

משפיע: אוודאי נישט. אדרבא, פונקט פארקערט. וואס מער א מענטש איז איז צו **נתקרב וועלן צום אויבערשטן,** זוכן דעם אויבערשטן אין זיך משתוקק זיין צו אים. נישט נאר זיין פארנומען צו 'יוצא זיין', צו מאכן א 'טשעק' און זיין צופרידן מיט זיך. דער אויבערשטער וויל מיר זאלן אים זוכן! ארויסקוקן צו אים! און דאס האט נישט קיין סוף. וואס מער מ'טוט דערין, אלץ מער וועלט ער תשוקה גרעסער.

אברהם יצחק: יא יא. אלע וועלט האבן מיר געברענגט א שטארקע התעוררות, ס'האט ממש אנגעצינדן א פייער אין מיין הארץ.. כ'האב דערהערט אז מ'דארף עפעס 'זוכן', און אז ס'איז דא א ציל צו וואס גאנץ עבודת ה' דארף ברענגען...

משפיע: ס'זעט אויס אז דו האסט געכאפט די זאך. ס'האט דיר מעורר געווען.

אברהם יצחק: געלויבט השי"ת. אבער פארט מוז איך זאגן פארן משפיע, אז די נקודה איז מיר נאכנישט הונדערט פרעצענט אפגעלייגט אין הארץ. כ'הער די נושאים, כ'בין אפילו נתלהב געווארן דערפון, אבער איך האב נישט קיין 'וועלט' עס צו מסביר זיין... ס'איז אביסל 'מופשט', נישט אינגאנצן 'טאפעדיג'.

א תשוקה צו געלט...

משפיע: לאמיר פרובירן עס מער

זיך משתוקק צום אויבערשטן, ווערט ער מער פול מיט שמחת החיים און אן אמת'ע, רוחניות'דיגע תענוג. ווייל היות ער וויל אזוי שטארק קירבת ה', ער טוט אזוי שטארק שעצן און מחשיב זיין קירבת ה', **ווערט ער אנגעפילט מיט שמחה פון יעדע ביסל התקרבות.** און נאך מער ווי דעם; די תשוקה צום אויבערשטן זעלבסט איז די חיות פון א מענטש! טאקע דאס איז דער תכלית פון אלע אונזערע תורה ומצוות! 'רחמנא ליבא בעי'. און דערפאר, ווען א מענטש איז מקיים תורה ומצוות מיט א תשוקה און ווילן, ווערט זיין הארץ פול מיט א מורא'דיגע שמחה! דער מענטש איז איין שטיק פריידד, ווייל ער האט דעם אויבערשטן! ער באלאנגט צום אויבערשטן! דערפאר, וואס א גרעסערע תשוקה ער האט און וואס מער ער זוכט דעם אויבערשטן, פריידט ער זיך מער.

אנדערש איז אבער ווען ס'קומט צו געלט און אנדערע תאוות העולם. די תשוקה דערצו עסט אויף דאס הארץ, עס צעברעכט דעם מענטש און דרייט אים א קאפ. און די סיבה איז ווייל **די תשוקה אליינס איז גארנישט**, ס'האט נישט קיין אייגענע ציל, מ'האט נישט קיין שום פארדינסט פון די תשוקה מ'וויל נאר זען די תוצאות דערפון, און צוליב דעם ציט עס ארויס דעם מענטש'ס שמחת החיים. אבער פארט דערציילט די ביישפיל, וויאזוי אן ענדלאזע תשוקה זעט אויס. און פון דעם קענען מיר פארשטיין די ריכטיגע תשוקה און זיך מאכן א קל וחומר; מה-דאך אז מענטשן לויפן נאך אזעלכע נארישקייטן, אויף א פארנעם אז אפגעזען וויפיל זיי האבן שפירן זיי אז ס'איז גארנישט אנקענט וואס זיי ווילן צוקומען, קל וחומר די תשוקה וואס א איד האט צום אויבערשטן! ס'דארף ברענען אין זיין הארץ און עס אנפילן מיט אן אומאויפהערנדע תשוקה.

אברהם יצחק: כ'מיין אז איך פארשטיי. ס'איז דא א מושג פון 'תשוקה בלי סוף', און די גאנצע וועלט האט אזא סארט תשוקה, און געלויבט השי"ת אז מיר האבן א תשוקה צו אמת'ע זאכן!

משפיע: פונקט אזוי. אבער מ'דארף ארבעטן דערויף. טאקע דאס איז די חילוק צווישן א תשוקה צו גשמיות און צו רוחניות: בייגשמיות - קומען אלע תאוות און תשוקות **פון זיך אליינס**, אבער ביי רוחניות - דארף מען **ארבעטן דערויף**, מ'דארף מתפלל זיין אז מ'זאל זוכה זיין דערצו. און דאס איז די עיקר עבודה, דער עיקר וואס דער אויבערשטער וויל פון אונז איז מיר זאלן משתוקק זיין צו אים.

אברהם יצחק: נו, וויאזוי טוט מען עס? וואס דארף מען טון זוכה צו זיין צו אזא תשוקה?

וועמען דינסטו?!

משפיע: די ענטפער איז; ווען מ'כאפט וועמען מיר דינען! ווען א מענטש איז זיך מתבונן וואספארא גרויסער קענ איז ער זוכה צו דינען, און אז אט דער גרויסער קנ"ש שטייט און וואדט אז דער קליינער מענטשעלע זאל אים דינען און טון זיין רצון, און ער נעמט זיך טראכטן, 'וויאזוי איז בכלל מעגליך אז אזא קליינע, נידריגע בריה זאל קענען ערפילן דעם רצון פון אזא ענדלאזן גרויסער קנ"ש?!' און וואס מער מ'טראכט אריין דערין, וואס מער מ'דערהערט עס, ווערט דאס הארץ מער אנגעפילט מיט שמחה **אויף די עצם היכי-תמצי** אז דער אויבערשטער בכבודו ובעצמו האט אים אויסגעקליבן און געגעבן די זכיה אים צו קענען דינען.

דאס אליינס ברענגט אריין א געוואלדיגע תשוקה צו טון וואס דער אויבערשטער וויל, און טון וואס ס'איז שייך צו ווערן נאנט צו אים. ווי כ'האב שוין געזאגט; ווען א מענטש טראכט אזוי, ווערט ער פול מיט א תשוקה וואס הערט נישט אויף צו ברענען, און אפגעזען וויפיל ער וועט דינען דעם אויבערשטן - אלץ מער וועט ער אריינקוקן און טון צו נאך מער נתקרב ווערן צו אים. ער וועט שפירן אז סיי וואס ער האט געטון, איז ממש גארנישט אנטקעגן וואס ער וואלט באמת געדארפט טון פאר אזא גרויסער קנ"ש.

אברהם יצחק: אבער אזא מענטש וועט נישט אינגאנצן צעבראכן? ס'צעברעכט אים נישט אז ער ארבעט אזוי שווער און נאך אלץ איז אלעס ממש גארנישט אנטקעגן וויפיל ס'וואלט עכט געפאסט צו טון פאר אזא גרויסער קנ"ש?

משפיע: לאמיר דיר געבן א משל, אזוי וועסטו עס בעסער פארשטיין. לאמיר זיך פארשטעלן אז א מענטש וואוינט אין א פארשטופטע וואלד, ווען פלוצלונג אינמיטן די נאכט וועקט ער זיך אויף צו קלאפן אויפן טיר. ער עפנט די טיר, און ווי ערשטוינט וועט ער צו טרעפן דעם גרויסן קנ"ש פון זיין לאנד שטיין דארט, נאכן זיך האבן פארלוירן אינמיטן וואלד. דער קנ"ש דערציילט אז ער וויסט נישט וויאזוי ארויסצוגיין, און אז ער איז הונגעריג און מיד. אוודאי וועט דער מענטש טון וואס נאר ס'איז שייך צו זיכער מאכן אז דער קנ"ש איז צופרידן און באקומט וואס ער דארף, ער וועט אנהייבן זוכן אין יעדן לעכל צו טרעפן סיי וועלכע עסנווארג און געצייג ער פארמאגט, ווי אויך וועט ער אריינלייגן די מאקסימום כח צו טרעפן די בעסטע מלבושים און בעט-געוואנט, וויפיל ס'איז שייך אין אזא ארעמע הויז.

דאס אלעס טוט ער מתוך אן אינערליכע רצון צו געבן דאס בעסטע וואס איז מעגליך פארן קנ"ש, **ווען גלייכצייטיג** איז ער אויסטערליש בשמחה אויף זיין זעלטענע זכיה צו קענען באדינען אזא גרויסער קנ"ש. אבער פון די אנדערע זייט, וועט ער קיינמאל נישט זיין צופרידן פון די סעודה וואס ער האט אנגעגרייט פארן קנ"ש, ער וועט קיינמאל נישט קיין צופרידן פון די בעט-געוואנט וואס ער האט אים אויפגעצויגן, ווייל ער ווייסט אז אין פארגלייך צו די רייכטום און עהרע פון דעם קנ"ש איז אלעס וואס ער האט אנגעגרייט ממש גארנישט... אבער פארט, אט די געפיל שטערט אים נישט זיך צו פריין אויף זיין איינמאל-אין-לעבן'ס זכיה צו קענען דערקווייקן און באדינען דעם קנ"ש אין אזא פארשטופטע ארט. און אויך דער קנ"ש אליינס וועט זיין זייער פרייליך און דאנקבאר פאר דעם מענטש וואס שטרענגט זיך אזויפיל אן פאר זיינעט וועגן, ער וועט אפילו שפירן א ליבשאפט צו דעם מענטש וועמען'ס כבוד צום קנ"ש וועט ארויסגעברענגט אין ווי געטריי און ערליך ער פרובירט אים צו צופרידן שטעלן.

אברהם יצחק: אוהו, א הערליכע משל! כ'פרוביר זיך פארצושטעלן וויאזוי ס'זעט אויס, ווען א פשוט'ער דארפסמאן וואס וואוינט ערגעץ פארוואגלט, וועט מכובד צו געבן פארן קנ"ש אן איינפאכע רעפטל פון זיין ברויט... ס'איז דאך ממש בושות! אבער פון די צווייטער זייט, זיכער פריידט ער זיך אויף די מציאות וואס האט זיך אויסגעשטעלט, אז דער קנ"ש איז הונגעריג און דארשטיג בשעת בלויז ער קען אים דערקווייקן מיט זיין איינפאכע ברויט...

משפיע: פונקט אזוי. און דערויבער איז נישט קיין שאלה, אז דער מענטש וועט די גאנצע צייט אויך זוכן צו פארבעסערן די עסן, ער וועט פרובירט צו אפשר צוליינן אביסל זאלץ, אפשר אביסל צוקער, ער וועט מסתמא זוכן אין יעדן ווינקל צו טרעפן א פאסיגע לעפל אדער טעלער כדי ס'זאל ארויסקומען עטוואס מער בכבוד'יג, אבער פארט וועט עס נישט שטערן די מורא'דיגע שמחה וואס ער שפירט אויף זיין זכיה צו קענען באדינען דעם קנ"ש. פונקט די זעלבע איז ווען א מענטש געדענקט אז ער דינט און מאכט א נחת רוח פארן בורא עולם, דאן וועט ער פול מיט תשוקה און ווילן צו פרייליך מאכן דעם קנ"ש, ווען דערצו האט ער א גרויסע בושה פון דעם וואס ער שפירט אז ער וויסט ניטאמאל וויאזוי מ'דארף ריכטיג באדינען אזא מעכטיגער קנ"ש. אבער ווי געזאגט; ממש אין די זעלבע צייט איז ער נאכאנאנד מלא שמחה אויף זיין געוואלדיגע זכיה.

אברהם יצחק: יעצט איז עס אזוי קלאר. א גרויסן יישר כח.

פונקען / קורצע יסודות פון תלמידי הבעש"ט ז"ע

חנוכה קען זיך א איד ערלויבן צו אריינצוגיין אין קדושה זוי א כן עליה אפילו מער פון זיין מדריגה, מיט עזות דקדושה, זוייל די עזות פון יונגים איז אריבער צו די קדושה, כשעת נצחון המלחמה.

הרה"ק ה'שם משמואל' זי"ע (חנוכה, תרע"ט)

'מודה אני' - נוסח צאנז

די זון איז אויפגעגאנגען העכער דער צאנזער הימל, אראפשיקנדיג אירע ווארעמע שטראלן איבער די רויטע דעכער פון די שטאט'ס הייזער. דא און דארט האט זיך געזען א איד מיט נאסע פיאות, איינגעהילט אין טלית ותפילין, זיך איילן צו תפילת שחרית צו איינס פון די מערערע בתי מדרשים, וואס זענען צעשפרייט איבער די שטאט.

אבער אין איין הויז, אין צענטער פון שטאט, האט שוין א פייער געברענט.

דאס איז געווען די הויז פון מרן הקדוש מצאנז זי"ע, דער הייליגער 'דברי חיים', וואו א געטליכע פייער האט נישט אויפגעהערט צו גליען. א גרויסע טייל פון די פלאם-פייערדיגע עבודת הקודש איז געווארן אפגעראכטן צוישן די דורכגעוועזענע וועגן.

אצינד איז דער רב געזעצן אויף זיין בעט, זיין מח שטארק פאר'דביקות'ט אין הייליגע געדאנקען, א ציטער איז אדורך זיין גאנצע קערפער, זיינע צוויי הייליגע הענט האבן געקלאפט אויף זיין קאפ, בשעת פחד'יגע וועזטער זענען ארויס מפה קדשו:

"ס'איז נישטא גארנישט אויף דער וועלט, נאר דער איינציגער בורא!

יעדער קען דאס זען!

מ'דארף דינען דעם אויבערשטן!

זיך מוסר נפש זיין פארן אויבערשטן!

לית מחשבה תפיסא בך כלל!

דו געבסט פאר א מענטש א בחירה אין די תורה!

לית אתר פנוי מיניה!

איך וויל גארנישט, נאר אויסגיין פארן באשעפער!"

אזוי איז דער הייליגער רב געזעצן, געריידט דיבורים פון מסירות נפש און געלעכצט מיט געגועי קודש יעדן צופרי, יעדן איינציגן טאג.

יענער טאג איז געשטאנען בייא זייט הרה"ק רבי אברהם שמחה פון בארנוב זי"ע, און האט צוגעקוקט די גאנצע עבודת הקודש.

דער רב האט זיך אויפגעכאפט פון זיין קארגע שלאף, זיך גלייך אויפגעזעצט אויפן בעט און אנגעהויבן זאגן מיט א הויכע געשריי "מודה אני לפניך".

דער רב האט פארגעזעצט "מלך, מלך, מלך - - -"

דער רב האט אנגעהויבן קרעכצטן: "איך ווייס נישט און איך שפיר נאכנישט דעם 'מלך'". זיין געזיכט האט געברענט.

דער רב האט געוואשן זיינע הענט און צוגערופן דעם גבאי'ן. "ברענג מיר א גמרא - איך שפיר נאכנישט באמת דעם 'מלך'".

דער גבאי האט געברענגט א גמרא. דער רב האט עס איבערגענומען נאך בשעת'ן זיצן אויפן בעט, און אנגעהויבן זאגן ברכות התורה מיט א הייסע קאך.

דערנאך האט ער זיך געזעצט און געלערנט אין די גמרא פאר גאנצע צוויי שעה!

נאר נאך צוויי שעה פון דביקות אין תורה הקדושה, האט דער רב פארמאכט די גמרא און אנגעהויבן גלעטן אויף זיין הייליג'ן הארץ, בשעת'ן ארויסלאזן א קרעכצט פון דערלייכטערונג **"אה, אה, יעצט ווייס איך און איך שפיר אז ער איז דער מלך!"**

און דער רב האט ווייטער געזאגט דעם נוסח פון מודה אני "מלך חי וקיים, שהחזרת בי נשמתי..."

מקור: הגה"צ ר' אליעזר דוד פרידמאן זצ"ל

סיפורי תיות וחכור
הודעות ומכתבים של חיבור לנביעת החסידות,
שהגיעו לקו הטלפוני או לשולחן 'קול דודי'

זיך גרייטן צו חנוכה

פארוואס איז אזוי וויכטיג די הכנה צו א יום טוב? איבערהויפט צו חנוכה?

שאלה:

ס'קומט די ימי החנוכה, און אזויווי פאר יעדע אנדערע יום טוב, רעדט מען אסאך איבער די וויכטיקייט זיך אנצוגרייטן צום יום טוב. וויל איך וויסן, פארוואס איז אזוי וויכטיג די הכנה? און עס איז קלאר אז דער אמת'ער אור המצוה איז נאר טאקע ווייל ס'איז א מצוה, וואס דאס וועט דאך בכל אופן געטון?

תשובה:

די הכנה צו א מצוה איז איינס פון די נקודות וואס דרך החסידות האט מחדש געווען, און ס'פארנעמט באמת זייער וויכטיגע ארט. די סיבה דערפאר איז על פי פשטות, ווייל די הכנה ברענגט א געוואלדיגע תשוקה, און תשוקה שאפט א חיבור, און חיבור מאכט פלאץ עס אריינצונעמען אין זיך. דאס הייסט, וען דו גרייסט זיך צו א מצוה הייבסטו אן אויסצוקוקן דערויף, און דער כלל איז, אז וען דו קוקסט אויס און ביסט הונגעריג צו עפעס, וועסטו פילפאכיג מער באהאפטן דערצו, און אזוי וועסטו געצויגן צו די אינהאלט פון די מצוה וואס איז: דביקות אין השי"ת! און ווי מער דו ביסט מחובר, אלץ מער קענסטו עס איינזאפן אין נפש און ס'דרינגט טיפער אריין אין דיין אפענע הארץ.

דאס הייסט - אז פשטות'דיג געוועדט, איז 'הכנה' באשטימט געווארן כדי אנצוגרייטן א גוטע און מער דויערהאפטיגע 'כלי' צו די מצוה.

דער אור - גאר עפעס אנדערש

אבער מרנא דער בעל שם טוב הקדוש זי"ע און זיינע הייליגע תלמידים זי"ע האבן מגלה געווען דערצו אסאך מער, זאגנדיג אז די עצם הכנה צו א מצוה האט אין זיך צוויי מורא'דיגע תועלת'ן:

די ערשטע: ערקלערט מרן הבעש"ט הק' זי"ע - אז די אור וואס וועט נמשך דורך א מצוה אויף וואס מ'האט זיך פריער צוגעגרייט דערצו, איז גאר עפעס אנדערש. ס'איז העכער און מער דערהויבן ווי די אור וואס וועט נישט געמאכט קיין הכנה איידער דעם. ווייל דער כלל איז, אז וועט א מקבל איז זיך משתוקק צום משפיע, געבט אים דער משפיע אסאך א גרעסערן און איכות'דיגערע השפעה. אזוי אז די אור פון השי"ת וואס וועט נמשך דורך א מצוה, וועט נתגלה אסאך העכער און שטערקער וועט דער מקבל האט זיך צוגעגרייט און אויסגעקוקט דערצו.

דער בעל שם טוב זאגט עס אזוי וויייט, אז וועט עס ערשיינט ביי א מענטש אן אור אינמיטן א דאוועגען אויף וואס ער האט זיך נישט מכין געווען, זאל ער זיך נישט אריינטון אין דעם ווייל אזא נישט געגרייטע אור קען ברענגען אויף א מענטש דינים ח"ו, נאר ער דארף תשובה טון אויף דעם וואס ער האט זיך נישט צוגעגרייט דערצו, און דורך די תשובה שאפט ער א תשוקה, און אזוי וועט די אור המצוה אסאך גרעסער.

ס'גיסט זיך איבער די זייטן

די צווייטע מעלה: וועט מבואר אין 'קדושת לוי' - אז בשעת די הכנה וועט נמשך אן 'אור מקיף'. וואס די אמת'ע משמעות דערפון איז, אז די הכנה איז אסאך העכער ווי די מצוה אליינס (ווי די וואס וועט יעדער קען בשם צדיקים), ווייל הכנה ברענגט אסאך א גרעסערע אור. וואס דאס מיינט, אז די הכנה איז נישט קיין מענטשליכע פעולה, נאר ס'איז א געטליכע פעולה, ווייל אן אור עליון רוהט דערין! אזוי אויך וועט געבערענגט אין 'אוהב ישראל', אז די תשוקה צו א מצוה איז גרעסער ווי די מצוה זעלבסט, ווייל בשעת די תשוקה גלוסט מען צום אויבערשטן אן קיין גבול, ווידערום די מצוה אליין איז א באגרעניצטע אור.

אין אמת'ן וועט שוין דער נקודה מבואר אין דברי האריז"ל, שרייבנדיג אז ברכת המצוות איז אן 'אור מקיף', און דערפאר האבן זיך חז"ל (פסחים ז:) אויסגעדריקט דערויף מיטן לשון "עובר לעשייתן" וואס מיינט 'קודם', 'איידערן עס מאכן'. פרעגט זיך די שאלה, פארוואס שטייט דאס לשון 'עובר' און נישט 'קודם'? נאר מ'וויל אונז דא מרמז זיין אז דער אור פון ברכת המצוות איז 'עובר על גדותיו', 'ס'גייט אריבער', 'ס'גיסט זיך איבער די זייטן'! און דאס איז דער ענין פון 'אור מקיף', וועלכע איז העכער פון אלע גרענעצן.

און נישט נאר וואס ס'וועט נמשך אן 'אור מקיף' וואס דאס איז דאך לכאורה א אור וואס נעמט ארום דעם מענטשן אן ער זאל משיג זיין, נאר דער אור העלפט צו אז אויך שפעטער בשעת'ן קיום המצוה, וועט נמשך דער אור אין אונז אינעווינג.

'הכנה' ספעציעל ביי חנוכה

יעצט, אלעס וואס מיר האבן געדעדט ביז אהער גייט אן ביי יעדן יום טוב, אבער אנבאלאנגט נרות חנוכה טרעפן מיר א ספעציעלע געווייכט אויפן ענין פון הכנה. ווי באקאנט, האט הרה"ק דער 'מאיר עיני חכמים' זי"ע פארפאסט זיין גרויסן ספר אויפן אור פון די ימי חנוכה, נאכן צוזען די עבודת הקדוש ביי זיין הייליגן רבי'ן דער 'אור המאיר' פון זיטאמיר זי"ע בשעת'ן אויסריינגן און גלאנצן די מנורה, און פון די עבודה האט אריינגעשיינט אין אים די גאנצע אור פון ימי חנוכה אזויווי ס'וועט ברייט ערקלערט לענגאוויס זיין אויבנדערמאנטן ספר הק'.

און אזוי האט מען טאקע געזען ביי צדיקים, ווי זיי האבן אראפגעלייגט א גאנצע עבודה אין דאס אנגרייטן די קנויטלעך, די אויל אא"וו. דער שורש הדבר וועט געברענגט אין כוונת אריז"ל, וואס טוט אין אן אויסרגעוועניליכן פארנעם מבאר זיין גאנצע כוונות וואס מ'דארף מכוון זיין בשעת'ן אנגרייטן די פתילות, שמן אא"וו. אין אמת'ן נעמט זיך מקור דערפון פון די 'הטבת הנרות' וואס איז געווען אין בית המקדש (ווי באקאנט פונעם רמב"ן אין פרשת בהעלותך, אז די ימי חנוכה איז איין המשך פון די מנורה אין בית המקדש, וועלכע שיינט אין אונערע ציייטן דורך די נרות חנוכה), וועלכע איז נאך איבערגעשטיגן דאס צינדן די נרות אליינס, ווייל "הדלקה כשירה בזר", אבער די הטבה איז נאר כשר דורך א כהן.

די סיבה דערפאר קען מען זאגן, אז ס'איז מרמז אז די גאנצע ענין פון המשכת אור און הדלקת נרות איז נישט קיין זאך וואס ווערט דורך א מענטש, נאר ער דארף זיך בלויז צוגרייטן אין זיין הארץ און נפש דערויף, און דער אויבערשטער שיינט אים שוין אריין די אור. דעריבער ווערט געלייגט דער עיקר דגוש פון די עבודה אויפן אנגרייטן די נרות און אזוי אויך אנגרייטן דעם נפש, און דער אור ווערט נשפע פון אויבן!

מיט הצלחה און סייעתא דשמיא!

דאס פארלאשן ליכטל פון א נשמה, האט אויפאמאל אויפגעפלאמט

א איד וואס האט איינטייל געגומען ביים שבת, וויקלט אויף זיין העכסט אינספירירנדע געשיכטע

אויב איר פארשפרייט די מעשה, בעט איך מ'זאל ארויסלאזן נעמען און פערזענליכע אינפארמאציע. פון די מעשה אליינס וועט איר פארשטיין פארוואס.

איך האב געהאט די זכיה מיטצוהאלטן דעם עהויבענעם 'שבת קול דודי' (וואס וויפיל מ'זאל נאר דערציילן אויפן שבת, וועט מען נישט קענען ריכטיג שילדערן די קירבת אלקים וואס מיר האבן זוכה געווען צו שפירן און איינקריצן ביי זיך אין נשמה דורכאויס דעם שבת). **שבת צופרי** (נאך א לילה כיום יאיר מיט א חסיד'ישע פארברענגט, א שיעור אין ספרי חסידות נאגעפאלגט מיט א פלאם-פייערדיגע דאוונען), בשעת'ן פארקויפן די עליות, איז געווארן אויסגערופן אז די עליות וועלן וועלן וועלן פארקויפט פאר די נדיבי עם וועלכע נעמען א חלק צו פינאנצירן דאס ארויסגעבן א רייע ספרים הקדושים וואס ווארטן ארויסצוקומען לאור עולם, אין שפיץ פון: ספר הק' 'מאור עינים' מיטן ביאור פון 'קול דודי', וועלכע פארוואנדלט דאס לערנען אין א לעבעדיגע אויבערלעבעניש.

> יענע מינוט האט זיך אנטפלעקט פאר מיינע פארווייניגט אויגן דאס געשטאלט פון מיין זון, א בחור, וואס לערנט אין ישיבה קטנה און מוטשעט זיך מורא'דיג שטארק מיט די לימודים, ער שפירט נישט קיין חיבור צו תורה און מצוות, און דאס שאפט גרויס זארג און שלאפלאזע נעכט פאר אונז, זיינע עלטערן.

די זכות פאר א הנצחה אינעם ספר, איז געשטאנען ביי וויניגסטנס 250 ש"ח אין לויף פון צוויי יאר.

יענע מינוט האט זיך אנטפלעקט פאר מיינע פארווייניגט אויגן דאס געשטאלט פון מיין זון, א בחור, וואס לערנט אין ישיבה קטנה און מוטשעט זיך מורא'דיג שטארק מיט די לימודים, ער שפירט נישט קיין חיבור צו תורה און מצוות, און דאס שאפט גרויס זארג און שלאפלאזע נעכט פאר אונז, זיינע עלטערן.

דערביי האב איך באשלאסן זיך אנצוגארטלען און כאפן דעם זכות הדפה פונעם ספר 'מאור עינים', לזכות מיין זון. זאל די זכות פון 'מאור עיניים' אויפלייכטן זיינע אויגן מיט א חיות און קירבת אלקים.

און אזוי האב איך געטון.

וויניגער ווי צוויי וואכן זענען דורך, און מיין שטימע ציטערט בשעת איך זאג אריין די מעסעדזש:

יענער זונטאג נאכמיטאג, גלייך נאך שבת, האב איך באקומען א טעלפאן-רוף פון דער משגיח אין ישיבה. איך הייב אויף און ער דערציילט מיר מיט גרויס התרגשות איבער א פלוצלונגדיגע, לאנג-ארויסגעקוקטע שינוי לטובה וואס זעט זיך אן אויף מיין בחור. ווי גלייך דאס ליכטל פון זיין נשמה - וואס איז געווען אזוי פארלאשן און פארשטעלט (און צום באדויער, נאך וויניגער ווי דעם) - האט זיך פון איין מינוט צום צווייטן אויפגעפלאמט ביז א הייסע קאך. אצינד, איינס-א-האלב וואכן שפעטער, שטייט די גאנצע צוות הישיבה און שטוינט, זענדיג די אויסטערלישע התעוררות וואס ברענט אין אים, אויף א פארנעם אז ער האט נישט געוהטס ביז ער האט זיך מסדר געווען גוטע חברותות און איבערגעדרייט זיין דאוונען אויף איין שטיק פייער.

יענער וואך, ווען דער ראש ישיבה האט מיר געפרעגט: "צו וועלכער עקספערט האסטו אים געגומען?"

האב איך אים אנטדעקט דעם סוד: "דער גרעסטער עקספערט וואס איז פארהאן; דער הייליגער 'מאור עינים' זי"ע..."

כ'וועל זיך פרייען אויב איר וועט מפרסם זיין דעם סיפור (אן קיין נאמען, ווי ערווענט), כדי אנדערע אידן זאלן קענען ארויסנעמען א תועלת דערפון.

אידישער הערצער וואו'רטן אויף אביסל ליכטיגקייט אבער מ'וואו'רט אויף אייער שותפות
צו מנדב זיין א מאמר/אפטיילונג, אדער הפצה ביי אייך אין ביהמ"ד און דאס גלייכן רופט: 848.243.1624
אימעיל DD0722531385@gmail.com | תודם צו זיין אויטאמאטיש: 347-428-6483